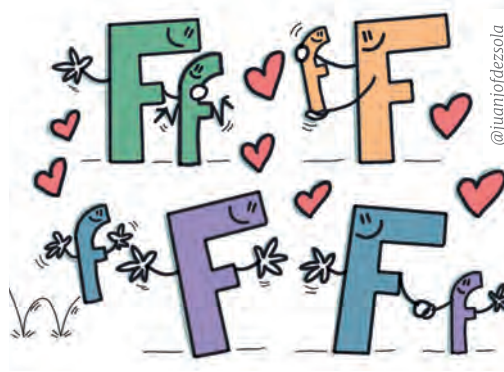

**SALVADOR
MANICH BOU**

President del Centre de
Preparació al Matrimoni de
Barcelona

FAMÍLIA, ESSLÉSIA DOMÈSTICA

Els fills en el projecte de família

Ser pares és passar de ser una comunitat d'amor a ser també una escola d'amor

Tenir fills és una decisió que hauria de ser presa consensuadament d'acord amb un projecte de família. Quan no hi ha impediments de salut, la decisió ve sacsejada per forces a favor i en contra. En contra hi ha les pors: en la pèrdua de la llibertat individual i les complicacions organitzatives, en el futur que deixarem als nostres fills, en el no saber fer-ho bé, etc. Com deia un bon amic meu, el nouvingut és com un programa pirata, no duu manual d'instruccions. A favor hi tenim la il·lusió de construir una comunitat de felicitat amb els nous infants, tal com cadascú pot haver viscut en la seva infantesa. Aquesta felicitat viscuda de petits cala molt al fons del cor i és un record que ens acompanyarà sempre. També pot haver-hi el desig de voler construir una felicitat no gaudida en el propi entorn familiar, un desig valent de

voler trencar amb el cercle viciós del patiment i l'angoixa i que és la clau per a la construcció d'un món millor segons l'Evangelí. Decidir ser pares té poc de racional i molt d'il·lusió i entusiasme (*Fent camí amb les parelles*, p. 157). Podem confiar que Déu sempre estarà al costat de la parella que decideixi consensuadament allò que cal fer respecte dels fills amb amor i generositat.

Ser pares és passar de ser una comunitat d'amor a ser també una escola d'amor. Perquè és en la família on els nens poden aprendre el que és estimar i on poden esdevenir veritables éssers humans. La transmissió d'aquest aprenentatge és senzilla i alhora complicada. Els nens aprenen observant i imitant les mateixes actituds dels pares. Cal un esforç per part d'aquests de fer explícit el seu amor. Ensenyant que de les limitacions se'n poden fer fortaleces. Creant un en-

torn de diàleg també amb els fills. Ensenyant el sentit de la reflexió, del perdó, de l'agraïment quan les coses es fan bé (*Amoris laetitia*, n. 133) i de la pregària confiada a Déu. De saber pensar en els altres. De viure el sentit de comunitat i per a la comunitat. En definitiva, quan els pares vivim l'amor amb sinceritat i obertura de cor és com millor ensenyem els fills a estimar i a ser feliços, i com seguim creixent com a persones (FCP, p. 157).

Cal no oblidar que, en la família, la parella no ha de quedar relegada a un paper secundari per darrere dels fills, perquè aquesta és part important de la comunitat en la qual posem en pràctica l'amor que ens ha ensenyat Jesús en l'Evangelí. S'ha de seguir cuidant el diàleg amb la parella malgrat les limitacions que ens trobem en el dia a dia. I en cas de necessitat sempre podem recórrer al diàleg 3x3 (*Catalunya Cristiana*, n. 2265).